

ALISON BELSHAMOVÁ

POSLEDNÍ VÝKŘIK

≡ KNIHA ZLIN

Poslední výkřik

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Alison Belsham

Poslední výkřik – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POSLEDNÍ VÝKŘIK

ALISON BELSHAMOVÁ

POSLEDNÍ VÝKŘIK

Přeložila Anna Matoušková

≡ KNIHA ZLIN

THE GIRL'S LAST CRY

Copyright © Alison Belsham, 2023

First published in Great Britain in 2023

by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

All rights reserved.

Translation © Anna Matoušková, 2025

Cover design © Lukáš Vodrážka

ISBN tištěné verze 978-80-7662-790-1

ISBN e-knihy 978-80-7662-796-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-797-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-793-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

JEDNA

PONDĚLÍ

Dívka zamrkala, ale přes slzy viděla rozmazaně. Protřela si oči a znovu zaostřila. Do dálky, až tam, kam dohlédla, se táhly střechy canterburských budov s pálenými taškami. Ten pohled z vyhlídky Westgate Towers milovala – zdejší místo patřilo k jejím vůbec nejoblíbenějším. Jenže tentokrát odtud shlíží naposledy. Ze špičky nosu jí skanula slza a ona ji pozorovala, jak se jako třpytivý titěrný diamant vydává volným pádem k chodníku skoro dvacet metrů pod ní.

Mohla by se za slzou vrhnout.

Nepřišla sem právě proto? Aby se všim skoncovala. Aby unikla vší té bolesti. To raději věčná temnota místo bezútěšné budoucnosti, která ji čeká poté, co se její svět zhroutil od základů. Táta byl pryč – měl teď novou rodinu. A z mámy se stala živoucí mrtvola. Neustále pracovala. A když nepracovala, utápěla žal v alkoholu. To máma rozhodla, že přestoupí na jinou školu. A přestěhují se někam, kde se tak nevydají z peněz. Někam, kde nebude znát živou duši. Bude osamělá, neustále. Všechno se pokazilo.

V kapse jí pípl mobil, a tak ho vytáhla. Rychle ho odemkla a vstoupila do chatroomu. Zarazilo ji, že je tady tak vysoko signál. Ale zase se nacházela v centru města – a to člověk signál chytí nejspíš kdekoli.

Yoshi: tak už ses rozmyslela, lolly? vážně to uděláš?

Zběsile natukala odpověď.

Lolly: stojím nahoře na towers. pořád váhám – všechno se podělalo

Yoshi: vašim to bude ukradený. tvój máti se ohromně uleví, až tu nebudeš

Trollster: jo, neváhej, jdi do toho. zabij se

Na malém displeji se zeleně rozzářila písmena. Slzy způsobily, že se vpila do sebe. Dívka opět zamrkala, aby slzy rozehnala. Nikomu na ní nezáleželo, bylo toho na ni prostě moc.

Ghoul: nikomu na světě nebudeš chybět. většina si nejspíš ani nevšimne, že tu nejsi

HoneyBox: až bude po všem, bude ti mnohem líp – utečeš už navždy. lol

Dívka se nahnula přes římsu a jednu ruku, ve které držela mobil, nechala houpat přes její okraj. Dokázal by jí pomoci ještě někdo. Znovu začala psát.

Lolly: myslela jsem, že nyx jde za mnou nahoru. kde jsi?

Zarazila se, čekala na odpověď. Měla za to, že Nyx je jí v patách. Tohle bylo místo jejich schůzek. Nyx na rozdíl od ostatních ve skupině chápe, co prožívá, a dokáže je umlčet, když už to přehánějí. Jsou jako smečka vlků bažící po krvi, ale tady rozhoduje Nyx.

Nyx: jo, lolly, už jdu nahoru. jak jsi na tom?

Lolly: dneska špatný. nechci žít dál. nedokážu to

Nyx: je to jen na tobě - to víš, že jo?

Lolly: jsem totálně na dně

Trollster: tady má někdo bobky

Nyx: sklapni, trollstere. takový komentý nepomůžou.
tohle je pro lolly zásadní rozhodnutí. nespěchej na ni.
lolly, za vteřinku jsem u tebe

Dívka strčila mobil zpátky do kapsy a z očí si odhrnula pramen tmavých vlasů. Tihle lidi přece nebyli její přátelé. Na chvíli propadla sebelítosti a vzlykla. Onehdy jí Sam zaklepal na dveře pokoje. Vplížila se tam, aby nemusela na tělocvik a měla chvílku klid. On se po ní sháněl, protože je to kámoš. A když zaťukal a zavolal na ni jménem, v odpověď ani nemukla, natož aby mu otevřela. Proč? Protože by jí dokázal rozmluvit to, co sem dnes přišla spáchat?

Ustoupila o krok od okraje a znovu se rozplakala. Zmocnily se jí zmatek a panika. Život byl tak složitý a ona netušila, kde hledat řešení.

Slunce se schovalo za mrak a ona se zachvěla. Šedivá obloha odrážela její rozpoložení.

Pípl jí mobil, za chvíli znovu. Stále nová upozornění. Někdy jí komunikace s online komunitou pomohla. Častěji to bylo spíš naopak. Zdálo se jí, že jedině Nyx ví, čím si sama prochází, kdežto ostatní byli pěkní magoři. Promluví si spolu mezi čtyřma očima, bez Trollstera, Ghoula a ostatních.

Myšlenky, které se jí honily hlavou, jí k smrti děsily.

Kde jenom Nyx je?

Napřáhla ruce. Třásly se. Už tady nechce být. Rozmyslela si to. Je čas zmizet. Vrátit se do školy. Najít Sama. Roztrhat ten pitomý dopis na rozloučenou. Nyx prý, že vzkaz jí pomůže, ale nezabralo to.

Slunce vyšlo zpoza mraků a ona se rozhlédla po městě, které se momentálně koupalo v jeho svitu. Vápenec, z něhož byla postavená katedrála, zlatě zářil nad mořem střech z pálených tašek.

Zavolala Samovi. Hovor spadl rovnou do hlasové schránky.

Když přerušila spojení, zaslechla, jak kdosi stoupá po točitém schodišti ve věži.

„Lolly?“ V úzkém, klenutém průchodu stojí Nyx a v ruce svírá smotané rudé lano. „Jak jsi na tom?“

Dívka od svinutého provazu nemůže odtrhnout oči. Co když mi teď hodí smyčku kolem krku, napadne ji a krve by se v ní nedořezal.

„Rozmyslela jsem si to,“ prohlásí a málem se přitom zakoktá. „Nedokážu to.“

Nyx se zamračí. „Proto jsem tady. Chci ti pomoci.“

Dívka zatřepe odmítavě hlavou. „Ne. Ty to nechápeš. Nechci to udělat. Nechci se zabít.“

Nyx zkříví ústa do pohrdavého úsměšku. „Na to už je pozdě, Lolly. Není cesty zpět.“

DVĚ

Inspektorka Lexi Bennettová se vysoukala z kožené bundy a nacpala ji mezi ucha své tašky. Když dnes ráno odcházela do práce, vypadalo to, že se bez svrchní vrstvy neobejde, ale teď cítila v zádech májové slunce a profukoval příjemně teplý vánek. Bylo pozdní odpoledne a podmanivé kouzlo pěkného počasí vytáhlo osazenstvo kanceláří příliš brzy. V zahradách, které se rozprostírají ve stínu středověkých canterburských hradeb, se to hemžilo lidmi – matky s dětmi nepospíchalý ze školy domů, muži jen v košilích si pochutnávali na zmrzlině, ženy ve sportovním nebo v kostýmku odpočívaly na trávniku.

Ovšemže, měla by být ještě v kanceláři a studovat zprávu ze státního zastupitelství k případu, který uzavřeli před týdnem. Jenže zároveň jí bylo jasné, že tam tak jako tak bude trčet ještě dlouho po setmění, tak proč teď nevyužít pěkného počasí a nevyřídít si pár pochůzek? Pustila se po Watling Street. Prošla obchodním centrem a vyšla na High Street. Potřebovala si skočit do banky a pak do lékárny pro pár náplastí na puchýře – prošlápnout nové běžecké boty šlo hůř, než čekala.

Dala se pěší zónou, proplétala se mezi nakupujícími lidmi, nijak zvlášť nespěchala. Záda měla ztuhlá od toho, jak dlouho seděla ve své nepohodlné kancelářské židli, a pohyb jí dělal dobře. Cestou zpátky si koupí kafe a porci mrkvového dortu. I když... ten dort raději vynechá.

Její pozornost upoutal záblesk policejních majáků a řev sirény z opačné strany Westgate. Zadívala se na konec ulice a zaostřila do průchodu mezi dvěma kamennými věžemi ze čtrnáctého století, které

představovaly jednu ze starobylých bran města. Z dálky registrovala sirénu blížící se záchranky. Co se děje? Za branou se nacházel malý kruhový objezd... že by někdo srazil motorkáře?

Přidala do kroku a prošla branou. Prvosledová hlídka už byla na místě, ale pokud je nehoda vážná, hodilo by se, aby byl k ruce i někdo zkušenější. Dopravní nehody sice neměla v popisu práce, ale mohla by tu na to dohlédnout, dokud někdo nepřevezme velení.

Když se k průchodu mezi dvěma věžemi přiblížila, zastoupil jí cestu mladý strážník a zvedl ruku na znamení, aby se zastavila.

„Je mi líto, zlato, tudy nesmíte – budete to muset obejít.“

„Co se stalo?“ chtěla vědět Lexi a rukou zajížděla do tašky pod bundu, kterou si před chvílí svlékla.

Strážník vrtěl hlavou, ale pak zaregistroval její policejní průkaz. „Promiňte, madam. Konstábl Grafton.“

„Inspektorka Bennettová,“ opáčila. „Kde je váš nadřízený?“

„Jsem tu jen já a kolega,“ prohlásil Grafton. Když jí pokynul, aby ho následovala branou, znervózněl.

„Je to jen pár minut, co se to stalo.“

„A co?“ naléhala Lexi. Zakrýval jí výhled na chodník. Když pak ustoupil z brány a postavil se stranou, uviděla to.

Uviděla ji.

Bylo to tělo mladé ženy – nebo spíš dívky, vzhledem k tomu, že měla na sobě školní uniformu – a leželo v nepřírozené poloze zpola na chodníku a zčásti v silnici. Podle toho, v jakém úhlu byly rozhozené končetiny, a podle krvavých cákanců směrem od hlavy ani v nejmenším nepochybovala, že je dívka po smrti. Evidentně se zřítila z jedné věže, musel to být pád z téměř dvacetimetrové výšky.

Lexi vyšla zpod brány a začala obcházet tělo. Zamžourala až k vrcholku věží, oslnilo ji slunce. Proti němu se rýsoval tmavý obrys muže, který se vykláněl z nízkého cimbuří. Zíral na mrtvolu pod sebou. Grafton se otočil a postavil se vedle Lexi.

„To je manažer tady z Westgate,“ zasvětil ji. „Pan Bryant. Poslal jsem ho, aby zkontroloval, jestli nahoře ještě někdo není.“ Věže spolu s přílehlým středověkým zálařem představovaly jednu z nejoblíbenějších turistických atrakcí ve městě.

„Fajn,“ hlesla Lexi. Podívala se na tu nebožačku na zemi. Její kaštanové vlasy po ramena se slepovaly v kaluži krve pod ní a jako by byla zamotaná do školního saka. Lexi přemítala, co se jí tak mohlo přihodit – a usilovně si přála, aby šlo jen o tragickou nehodu. Na jiné možnosti se bála pomyslet.

O kus dál vyzýval druhý strážník přihlížející, aby uvolnili cestu záchrance; vyrazila jejich směrem, částečně najela na chodník, aby nakonec zastavila na místě, kam ji navigoval Graftonův kolega. Zdravotníci přispěchali k dívce, ale jen proto, aby potvrdili, co už Lexi věděla. Z opačného směru dorazil další policejní vůz, zastavil na malém kruhovém objezdu, aby tak úmyslně zablokoval dopravu. Když utichla siréna, Lexi zaslechla, jak někde po její levé ruce kdosi usedavě pláče. Rozhlédla se. Pod levou věží jakousi ženu ve středním věku uklidňoval nějaký mladík.

„Kdo je to?“

Grafton se k ní nenápadně přitočil tak, aby si dotyčná nedomyslela, co Lexi sděluje. „Šla zrovna kolem. Ta holka na ni málem spadla.“

„Proboha!“ Lexi se zhluboka nadechla. Mohlo to být ještě mnohem horší. „Zeptejte se jí, jak se jmenuje a kde bydlí – nejspíš je to očitá svědkyně.“

Z policejního vozu vystoupili další dva strážníci. Lexi na ně mávla.

Rychle se představila. „Povolejte kordon a začněte sbírat informace od lidí, jestli někdo něco nezahlédl. Přistupujte tady k tomu jako k místu činu. Dokud nezjistíme, co přesně se stalo, musíme počítat se vším.“

„Ano, madam,“ přisvědčil jeden, přičemž druhý jen přikývl na srozuměnou.

„Konstáble Graftone, vzkáže panu Bryantovi, že bych s ním chtěla mluvit. Někde v soukromí.“

„Provedu, madam.“ Zmizel za věžemi. Bránu sice momentálně blokovala modro-bílá policejní páska, ale do areálu se dalo vstoupit také žalářem z opačné strany.

K Lexi přistoupila zdravotnice, mohlo jí táhnout na čtyřicet. Vypadala unaveně a z neupraveného culíku se jí uvolnily prameny lehce prošedivělých vlasů. „Asi ji necháme tady, co?“ zašeptala.

„Ano. Dokud nezjistíme, co se stalo, musíme brát událost jako potenciální zločin. Takže spíš bude potřeba, aby to tu prohlédli technici a patolog.“

Žena přikývla. „Dobrá, sepíšeme pro vás zprávu. Už nás volají zase jinač.“ Její kolega právě nakládal brašny do záchranky. Tělo přikryli bílou plachtou, s tou si tady musí vystačit do chvíle, než se dostaví technici a vztyčí nad tělem pořádný stan.

Lexi při čekání na Graftona vytáhla mobil. Nejprve zavolala Mortovi Barleymu, nejlepšímu forenznímu patologovi v Kentu.

„Zdravím, Lexi.“

„Morte. Mám tu náhlé úmrtí. Vypadá to na pád z jedné věže Westgate. Dospívající holka.“ Nezdržovala se zdvořilostmi. Mort Barley si na ně ani nepotrpěl.

„A ty potřebuješ vědět, jestli to byla nehoda, sebevražda nebo vražda.“

„Stavíš se?“ Pracoval v Maidstone, což odsud bylo tak čtyřicet minut jízdy.

„Že se ptáš.“

„A Morte, mohl bys cestou zavolat Emily?“ Emily Jordanová byla hlavní technička, kterou měla Lexi nejraději.

„A na tvoji sekretářku jsem povýšil kdy?“

„Prosím. Mám tady tělo, svědkyni v slzách a musím zvládnout dav čumilů.“

„No dobře, dobře.“

Mort byl ochota sama, v tom vážně nikdy nezklamal. Lexi pak brnkla do zasedačky na stanici.

Hovor přijala konstábl Ridhi Kulkarniová. Ridhi byla v jejím týmu nejmladší, ale už měla nakročeno ke kariéře slibné vyšetřovatelky.

„Zdravím, Ridhi, kdo je tam s vámi?“

„Colin dole kohosi vyslýchá, je tu jen pár lidí z pořádkové policie... Tom je v terénu a mluví se svědkem v případě té hospodské rvačky.“ Tom Olsen byl její kolega a za pět měsíců, kdy začali spolupracovat, se z nich stali partáci. Byl to energický chlap s nohama na zemi, měl dobrý odhad na lidi a dovedl si je získat. Oproti němu konstábl Colin Flynn nemíval se svědky trpělivost, někdy se nesnažil ani se ovládat. Lexi se stále snažila přijít na to, co mu jde...

„Fajn. Můžete přijet sem za mnou k Westgate?“ Zaskvětila Ridhi do situace a pověřila ji, aby po příjezdu vyslechla potenciální svědky. Sotva domluvila, už vedle ní přešlapoval konstábl Grafton.

„Bryant je u sebe v kanclu. Dost ho to vzalo.“

Ještě aby ne, pomyslela si Lexi. Koneckonců se to seběhlo v době, kdy byl v práci. Možná je to nefér. Anebo taky ne. To ukáže čas.

Lexi zkoumala okolí. Ať už se stalo cokoli, dalo se tomu zabránit? Nahlédla na dívčino tělo pod plachtou. Tohle byla něčí dcera. Možná sestra. Někde existovala rodina, která už nikdy nebude kompletní. Věděla, jaké to je. V sedmnácti přišla o sestru, a když se to stalo, její rodiče se změnili. Ona a její druhá sestra Amber se změnily taky. Když Rose zmizela, změnilo se všechno. Takle rodina ale bude moct svou zesnulou alespoň pohřbít a truchlit.

„Co se ti stalo?“ zašeptala k nehybné postavě u svých nohou. Po-zvedla oči k vrcholku věží a slavnostně si slíbila, že na to přijde.

TŘI

Když konstábl Ridhi Kulkarniová pospíchala po High Street, vzpomínala, kdy ji k náhlému úmrtí předvolali poprvé. Stalo se tak během jejího prvního týdne na kriminálce, přesněji druhý den její služby. Tenkrát přemítala, proč její zkušenější kolega vynaložil takovou péči a promlouval jí do duše, aby především zachovala klid. Nechápala. Došlo jí to ve chvíli, kdy spatřila tělo té ženy. Trčelo z roztráštěného čelního skla malé toyoty a Ridhi musela odběhnout ke krajnici, aby se vyzvracela.

Jenže to už pár let bude. Od té doby viděla dobrou stovku mrtvol, a třebaže se při pohledu na ně dokázala ovládnout, vědomí, že brzy uvidí další, jí drásalo nervy pořád – na něco takového si člověk prostě nezvykne. Ačkoli platilo, že co případ, to různé okolnosti, tragédie to byla pokaždé stejná. O život přišla lidská bytost a všichni jsou postavení před hotovou věc. To ji momentálně vyvádělo z míry víc. Ne všechna ta krev a spoušť, jen absurdita celé tragédie. Zmařený lidský život, obvykle následkem situace, které se dalo předejít – kdyby se řidiči víc soustředili nebo sedali za volant odpočatí, kdyby se pilo méně alkoholu, kdyby jiní udrželi vztek na uzdě...

Blížila se k Westgate. Za věžemi bylo vidět, jak se na kruhovém objezdu, který policie uzavřela policejní páskou, zastavila doprava. Na protějším chodníku postával hlouček lidí, kteří sledovali dění s vážným výrazem ve tváři. Šeptali si a zakrývali přitom ústa dlaní.

Když Ridhi obešla věž, obrnila se proti tomu, čemu za chvíli stane tvář v tvář. Na kraji kordonu mluvili s různými civilisty tři strážníci,

ale tělo ležící uprostřed prostranství tváří k zemi už díkybohu přikryli bílou plachtou. Viděla jen černou tenisku a z ní vykukující bílou ponožku. O něco dál se pohybovala po pěší zóně pod věžemi Lexi.

„Inspektorko Bennettová?“

Lexi se otočila. „Ridhi, skvěle, to jste musela běžet!“

Vykročily bok po boku, aby si mohly promluvit.

„Dohlédněte na to, aby tihle všichni,“ Lexi mávla směrem k policistům „vytáhli ze svědků co nejvíc informací. Emily Jordanová a Mort Barley by tu měli být každou chvíli – zařídte, aby měli k dispozici všechno potřebné.“

„Co se stalo?“

Lexi zavrtěla nejistě hlavou. „Snad jde jen o tragickou nehodu.“ Odmlčela se. „Ale těžko říct. Musíme objasnit pár nejasností – co tam nahoře dělala? Měla společnost? A jak to, že se zřítila? Dokud její smrt nevysvětlíme, musíme tady k tomu přistupovat jako k místu činu. Jdu dovnitř hodit řeč s manažerem.“ Poblíž postával strážník. Lexi se k němu přidala a společně se vydali k recepci.

Ridhi přispěchala ke kordonu a vytáhla svůj průkaz.

„Zdravím, konstábl Ridhi Kulkarniová. Inspektorka Bennettová mě pověřila, abych dohlédla na zápis svědeckých výpovědí.“

Dva ze tří přítomných strážníků se zatvářili otráveně. Ne proto, že měla vyšší hodnost, navíc dělali svou práci pečlivě. Třetí dál mluvil s jakousi ženou, která se opírala o madlo kočárku. Vypadala, že má slzy na krajíčku.

„No prosím,“ prohlásil jeden z těch dvou bruchounů. „Jak je libo.“ Vyrhl pár listů z notesu. „Tohle je zatím všechno, co nám řekli.“

Ridhi se zamračila a papíry si od něj vzala. Potřebovala si je ale získat na svoji stranu. „Poslyšte, hoši, nechci vám šlapat na paty, ale jestli se ukáže, že to nebyla jen nehoda, spadne mi to na hrb. Máte přímo tady nějaké svědky?“

„Možná vám poví něco ta dáma, co stojí pod druhou věží,“ nasměroval ji třetí policista. „Paní Gloverová.“

„Díky.“ Ridhi přešla k ženě středního věku, na kterou ji strážník upozornil. Starobylé hradby města obtékala klidná řeka a ona seděla na nízké zídce mostu, který spojoval oba břehy. Nakláněla se dopředu, tvář v dlaních, a uklidňoval ji jakýsi mladík, který před ní dřepěl.

„Paní Gloverová?“

Vzhlédla. Obličej měla smáčený slzami a popotáhla, načež si utřela nos promočeným kapesníčkem.

„Konstábl Kulkarniová. Můžu vám položit pár otázek?“ Letmo pohlédla na toho mladíka, který se teď narovnal.

Mírně pokrčil rameny. „Neznáme se. Šel jsem zrovna naproti ní, když se to... když ji ta dívka za jejími zády jen tak tak minula.“ Znělo to, jako by chtěl říct „to tělo“, ale nakonec si to rozmyslel.

„A vaše jméno?“

„Nathan Shaw.“

„Nevšiml jste si, co se přihodilo nahoře? Jak se zřítila?“

Mladík zatřásl odmítavě hlavou. „Nahoru jsem se nedíval. Koukal jsem do mobilu. Až ten zvuk...“

Paní Gloverová se s námahou postavila. „Přesně tak. Ten zvuk – výkřik a tlak vzduchu... a než jsem se vůbec stačila rozhlédnout, byla na zemi.“ Znovu se zachmuřila.

„Byla to hrůza,“ potvrdil mladík, který měl také co dělat, aby se ovládl.

Ridhi mu položila ruku na paži. „Nevadí. Nemusíte to popisovat. Ale nahoru se vážně nepodíval ani jeden z vás? Proč spadla?“

Oba svorně zakroutili hlavou.

„Nevšimli jste si, že by někdo vyšel z věže poté, co se to stalo?“

„Myslím, že východ je na opačné straně budovy,“ upřesnil Shaw.

Ridhi se rychle rozhlédla kolem. Že jí to nedošlo.

„Konstáble Kulkarniová, nevíte, kde bych našel inspektorku Bennettovou?“

Dorazil patolog Mort Barley. Měl na sobě bílou kombinézu určenou pro práci na místě činu a v ruce lékařskou brašnu. Za ním si dodávka techniků razila cestu kordonem, načež zaparkovala na vzdáleném konci malého kruhového objezdu.

„Je někde uvnitř, mluvím s manažerem.“

Mort přikývl, veškerou pozornost už ale věnoval tělu pod plachtou ležícímu jen pár metrů od nich.

„Dobře, tak já začnu a promluvíme si, až se vrátí.“

Ridhi ještě zkontrolovala, jestli seznam, který jí předal strážník, doplnila o výpověď Nathana Shawa a paní Gloverové, a vykročila za patologem.

Mort si mezitím natáhl pár latexových rukavic a nadzvedl plachtu. „Přidržte ji prosím. Ať máme aspoň trochu soukromí, než technici vztyčí stan.“

Ridhi poslechla – Mort Barley nebyl zrovna typ chlapa, se kterým by se toužila dostat do křížku –, ale stejně se rozhlédla po nějakém strážníkovi, kterého by tím mohla pověřit.

„Nevíte, kde se nosí takovéhle školní uniformy?“ zeptal se Mort, přičemž dál zkoumal tělo.

Ridhi bezradně potřásla hlavou. Když však Mort uhladil odchlípnutou klopou dívčina saka, spatřila na náprsní kapse známý emblém.

„Není to katedrální škola? Chodí tam sboristé z chrámového sboru.“

„Asi máte pravdu,“ přisvědčil Mort. „Měli byste si je proklepnout.“ Postupně zajel rukou do kapes dívčina saka, vytáhl obal od čokoládové tyčinky, modré pero, které pouštělo, balzám na rty a pár pencí. Naházel je do sáčku na důkazy, načež vytáhl poslední nález, průkazku na hromadnou dopravu. Zkontroloval fotku, pak naklonil hlavu, aby

se podíval na dívčín profil z odkryté strany. Tvář byla pohmožděná a zdeformovaná. Ridhi odvrátila zrak.

„Ano, je to ona. Olivia Jamesová. Zavolejte do školy a vezměte si kontakt na rodiče, aby jim Lexi mohla dát vědět o dceřině smrti.“

Olivia Jamesová. Ve zlomku vteřiny se té mrtvé dívce – s končetinami rozhozenými do všech stran na místě, kam dopadla, zpola na chodníku a napůl v ulici – vrátila identita. Byla to dívka, která žila ve víru školních povinností, prázdnin, koníčků a zábavy; děvče, které mělo rodiče, možná sourozence, přátele...

Jen jedno už nikdy mít nebude. Budoucnost.

ČTYŘI

Mark Bryant nevypadal zrovna svěže, Lexi však netušila, zda to přikládat událostem uplynulé hodiny, nebo je to jeho běžný vzhled. Měl sinalou a skvrnitou pleť, za což mohl nejspíš jeho zlozvyk – prozrazoval jej zatuchlý odér tabáku, který z něj čpěl. Na čele se mu perlil pot a hlas se mu třásl, vinou čehož vypadal, že má co dělat, aby se nesesypal. Chápala to, ačkoli nikdo ani slůvkem nenaznačil, že by ze strany Westgate nebo jeho personálu došlo k pochybení či nedbalosti. Zatím. Hlavou se mu jistě honily všechny možné scénáře, jak by mu mohli smrt té nebožačky přišít. Nebylo divu, že byl nespůj.

„Pane Bryante, povíte mi, co se stalo?“

Seděli naproti sobě v jeho kanceláři, ve špeluňce v prvním patře prastarého žaláře. Neškodilo by tady vymalovat a pustit sem trochu světla. To, že se právě nacházejí v části budovy, která má téměř dvě stě let, by podle zašedlého koberce a dýhovaného nábytku neuhodl nikdo. Na psacím stole byl nepořádek a Lexi pozorovala, jak Bryant sáhl jednou rukou po krabičce cigaret a zapalovači v rohu stolu.

„Pracoval jsem tady. Zaslechl jsem křik z protější věže, ale nevšímám jsem si ho.“ Provinile sklopil zrak. „Myslel jsem si totiž, že tam blbnou děcka ze školy. Ale křik neustával, mísil se s dalšími výkřiky, tak jsem se vydal chodbou, abych se tím směrem podíval z okna. Jen ze zvědavosti, dokud mi nedošlo...“ náhle se zarazil a přikryl si dlaněmi oči.

„Dokud vám nedošlo co?“

„Uviděl jsem tělo té dívky na zemi. A nad ním se skláněl nějaký muž. Nad ní. Myslel jsem si, že ji srazilo auto.“

„A co jste tedy udělal?“

„Vyběhl jsem ke vchodu. Jakmile jsem dorazil k tomu tělu, zavolal jsem záchranku. A pak jsem si všiml té paní, na kterou málem spadla, jak pláče, a toho mladíka. To on mi řekl, že se zřítíla z věže.“ Pokýval hlavou, měl na krajíčku. „Neměla tam nahoře co dělat. Zavíráme ve tři čtvrtě na čtyři a buď já, nebo někdo z pokladny obvykle projde celý areál, abychom tu náhodou někoho nezamkli.“

„To zavíráte tak brzy?“

„Bar a kavárna mají otevřeno do večera a únikové hry končí v půl deváté, ale vyhlídka už bývá tou dobou zavřená.“

„A jak to bylo dneska?“

Pokrčil rameny. „Jako každý všední den. Zavřeli jsme včas a únikovku si zahrát nikdo nepřišel, tak jsem pozamykal. Kavárna má vlastní vchod a z prvního patra je přístup na věže z téhle budovy po spojovacím mostě. Jakmile ale zamknu i vstup na most, nikdo se na věže nedostane.“

„A zkontroloval jste, jestli na věžích někdo nezůstal?“

„Ovšem. Muzeum nevyjímaje. Nikde živá duše. V pondělí odpoledne tu moc návštěvníků nebývá, tedy aspoň do doby, než začnou prázdniny a najedou sem turisté.“

„Jak tedy vysvětlíte, že ta dívka byla na vyhlídce – v kolik to bylo, řekněte v půl páté?“

Bryant se zatvářil znepokojeně. „To nevím. Neměla tam co dělat.“

„Mohla se schovat někde na věžích, když jste to tam procházel?“

Potrásl odmítavě hlavou, ačkoli přesvědčivě to zrovna nepůsobilo.

„Co toalety?“

„Ty jsou dole u kavárny v téhle budově, ne ve věžích.“

„Děkuju vám, pane Bryante,“ poděkovala Lexi a vstala. „Ukážete mi, odkud se zřítíla?“

Bryant ji vyvedl z kanceláře a pokračoval po krátkém, proskleném mostě, který na úrovni prvního patra propojoval žalář s věžemi.

Ocitli se v rozlehlé místnosti čtvercového půdorysu se starobylými kamennými zdmi, na jedné straně pár sdružených oken s meziokenními sloupky vypouštěl dovnitř trochu světla. Stěny lemovaly vitríny s historickými zbraněmi a mučičími nástroji.

„Jsme ve strážní komoře,“ vysvětlil Bryant. Nezastavil se a zmizel v těsném klenutém průchodu v jednom rohu místnosti.

Lexi se za ním vydala po prošlapaném točitém schodišti, načež prošla dalším klenutým vchodem, který ji zavedl na nezastřešené čtvercové prostranství s cimbuřím mezi dvěma věžemi. Schody by ji vedly dál, až na vrchol východní věže, zatímco po druhém schodišti v protějším rohu by se dostala na věž západní. Rozhlédla se kolem sebe. Ze všech čtyř stran náměstí lemoval kamenné hradby dřevěný chodník. Lexi zaregistrovala, že střecha místnosti pod nimi tvoří uprostřed prostoru malou pyramidu. Cimbuří samo o sobě měřilo tak metr a půl a mezery po celém jeho obvodu původně sloužily lučištníkům jako střílny, kdežto v současnosti jen poskytovaly návštěvníkům lepší výhled na město. Všechny byly zabezpečeny drátěným plůtkem.

Kam až dohlédla, nic nenaznačovalo, že by tu před chvílí někdo přišel o život.

„Podle mě spadla odtud,“ podotkl Bryant a podle hlasu poznala, jak je mu proti srsti, že na tom místě momentálně stojí. Ukázal na průzor uprostřed severní zdi a vykročil směrem k němu.

„Ne, stůjte,“ zadržela ho Lexi. „Možná jsme na místě činu.“

Bryantem to očividně otrásl. „Co tím myslíte? Vždyť spadla... Naznačujete snad, že jí někdo pomohl?“

„Zatím nemám ponětí,“ opáčila Lexi.

„Já jsem ale po tom incidentu věž kontroloval. A nikdo tu nebyl.“

Lexi přikývla, ale nemohla na to, co řekl, spoléhat. Během jeho pracovní doby mu na údajně zamčenou věž vyleze holka, tak jak mohl s takovou jistotou prohlásit, že tady byla sama? Stále byl v šoku, takže za průkaznost jeho svědectví by ruku do ohně nedala.

„Jak dlouho poté, co se to stalo, jste šel na kontrolu?“

„Za dvě minuty? Nanejvýš pět, řekl bych.“

„Teprve až vám to nařídil konstábl Grafton? To muselo být určitě déle než pět minut potom, co spadla.“

„Kontroloval jsem to tu ještě předtím, než mě pověřil, takže celkem dvakrát. A ani jednou jsem na nikoho nenarazil.“

„Dobře. Vraťte se dolů. Ať nás můžou vystřídat technici.“

Bryant přikývl a vydal se zpátky po točitém schodišti. Lexi se pus-tila za ním a lámala si hlavu, co asi dívčině pádu předcházelo.

„Dost možná si s vámi budu muset promluvit znovu, tak buďte na příjmu,“ instruovala ho, když došli do strážní komory.

Bryant znovu přikývl. Vypadal sklíčeně, a nebylo divu. Média udá-lost pěkně rozmáznou, a takový typ publicity si Westgate krátce před zahájením letní turistické sezony mohl přát leda za trest. Bude se hledat viník. A něčí vina to nakonec bude.

Lexi ho bylo skoro líto, ale prozatím si musela zachovat střízlivý odstup. Skutečně se v budově ve chvíli dívčina pádu mohl nacházet sám. A možná byl jediný, kdo tomu neštěstí mohl zabránit. Horší scénáře brát v úvahu nechtěla – zatím –, i když musí mít na paměti, že nic není vyloučeno.

PĚT

Bryant zamířil přes komnatu směrem k prosklenému mostu, ale Lexi se zastavila. Kamenné schodiště pokračovalo ještě níž. Mohla se dívka ukrýt pod ním?

„Počkejte. Dá se dostat k věžím i z přízemí?“

Bryant se zastavil a otočil čelem do místnosti. „U úpatí západní věže se nachází únikový východ. Ale nedá se v žádném případě otevřít zvenku, takže vejít sice není možné, ale opustit budovu se tamtudy podle mě dá.“

„Mohla se ta holka schovat pod schody, když jste zavíral?“

„Sešel jsem dolů, abych to zkontroloval. Nikdo tam nebyl.“

„Nebude vám vadit, když tam ještě nakouknu?“ Ne že by mu nevěřila, ale... vážně by se obtěžovali den co den kontrolovat zastrčené schodiště?

„Prosím,“ pokynul jí Bryant s odevzdaným výrazem ve tváři.

Lexi vešla do klenuté chodby v protějším rohu místnosti a pohledem sjela točité schodiště. Bryant k ní přistoupil a stiskl vypínač. Chomáče prachu na schodech prozrazovaly, že se moc často nepoužívalo. Pustila se po schodišti dolů, opatrně, aby neztratila rovnováhu. Tlustého lana, které sloužilo jako zábradlí, se pro jistotu nedotýkala, opírala se jen jednou rukou o stěnu. Jakmile budou technici hotoví venku, musí je sem poslat, kvůli otiskům prstů.

Jakmile sešla schody, dostala se do oválné místnosti v základech věže. Další kamenný klenutý vchod ústil do malého výklenku, v němž byl zabudován únikový východ. V chabém osvětlení přicházejícím ze

schodů Lexi vytáhla mobil a zapnula svítilnu. Na zaprášené podlaze si všimla otisků bot, ale nedokázala odhadnout, jak jsou staré. Stísněný prostor páchl vlhkostí a plísní, nikdo sem zřejmě běžně nechodil. Lexi si natáhla latexovou rukavici, načež si posvítila na dveře únikového východu. Byly zavřené. Zatlačila do nich rukou, ani se nepohnuly. Byl to ten typ s panikovou hrazdou – zadívala se na ni pozorněji. Nelpěl na ní žádný prach.

Slyšela, jak za ní Bryant na schodišti těžce oddychuje.

„Pane Bryante, nevíte náhodou, kdy se tyhle dveře naposledy otevíraly?“

Objevil se pod schodištěm. „Asi někdy minulý měsíc. Míváme požární cvičení a všechny dveře pravidelně kontrolujeme – abych vám dokázal říct, kdy proběhlo to poslední, musel bych se podívat do harmonogramu v kanceláři.“

Mohl tu hrazdu někdo otřít, aby na ní nezůstaly otisky prstů? Další věc, na kterou bude muset upozornit tým Emily Jordanové.

Už už se otáčela k odchodu, když vtom si u oblé stěny věže všimla čehosi na zemi. Blesklo jí hlavou, že jde jen o odpadky, a ohnula se, aby se podívala lépe. Kousíček světlého dřeva, možná úlomek z borovice – vypadal, jako by jej někdo odněkud odlomil. Nezvedla ho, ale vyfotila mobilem.

„Co je to?“ obrátila se na Bryanta.

Dřepł si vedle ní a mžoural ve světle její svítilny.

„Netuším... kus dřeva?“

Tady něco nehrálo. Lexi zaostřila zrak. Uprostřed třísky si všimla sotva patrné rýhy. Taková se ve dřevě utvoří, když se jím snažíte zaklínit těžké dveře.

„Tak takhle se na věž mohla dostat až po zavíračce – zapřít únikový východ už během dne a doufat, že si toho nikdo nevšimne.“ Narovnála se. „Pošlu sem dolů techniky, aby to tady prohledali a sejmuli otisky prstů. Než dorazí, nikoho sem nepouštějte.“

Bryant přikývl. „Ovšem. Můžu zamknout vchod na most.“

„Fajn. Pošlu ke vchodu strážníka, aby ho hlídal.“

Lexi začala stoupat po schodišti za Bryantem. Vzhledem k tomu, že se dívka zřítily po zavírací době a že se našel dřevěný klín to momentálně vypadalo na nehodu. Někdo tady měl cosi za lubem – ale kdo?

Když Lexi venku zjistila, že dorazili Mort Barley a Emily Jordanová, oddechla si. Emilyin tým měl plné ruce práce se vztyčením dočasného přístřešku, který by tělo ochránil před zvědavými pohledy, zatímco Mort dělal všechno pro to, aby tělo připravil na převoz do márnice. Přešla k místu, kde pečlivě upevňoval igelitový sáček na důkazy na jednu dívčinu ruku.

„Díky, že ses stavil, Morte.“

Letmo pokrčil rameny. „Za to mě platí.“ Bručoun jeden, takhle oplácel vždycky, obzvlášť v reakci na díky nebo pochvalu. Ale velmi si ho vážila – věděl, co dělá, a nemazal se s otrapy, to měli společně. Neztrácel drahocenný čas, nevymlouval se. Dělal svou práci a její výsledky s ní obratem sdílel.

„Napadá tě něco?“ zeptala se.

„Nevím, jestli se to k tobě doneslo, ale už jsme ji identifikovali. V saku měla průkazku na hromadnou dopravu – jmenuje se Olivia Jamesová. A má na sobě uniformu katedrální školy. Myslím, že někdo z tvého týmu je právě teď v kontaktu se školou.“

Lexi vrhla pohled přes chodník pod věžemi. Ridhi měla k jednomu uchu přitisknutý mobil a volnou rukou si zakrývala to druhé. Za minutku si s ní promluví.

„Nějaký odhad, co se mohlo stát?“

Mort k ní vzhlédl a zatvářil se důvěrně známým stylem. *Děláš si srandu?*

„Jasně, chápu,“ vypravila ze sebe. „Ale potřebuju vědět, jestli to byla nehoda, sebevražda, nebo jestli ji někdo strčil.“

„Bože chraň,“ ulevil si Mort a zamračil se. „Ale tak jako tak to z

zranění nezjistím. Smrt nastala při dopadu na chodník z výšky.“ Vy-
táhl z kapsy další sáček na důkazy, aby ho použil na druhou dívčinu
ruku. „Co se stalo nahoře na věži, už je jen tvůj problém, Lexi, ne
můj.“

Lexi přikývla. Víc od něj ani nečekala. Otočila se na podpatku
s úmyslem najít Emily Jordanovou, hlavní techničku. Co do povahy
byla Emily Mortův pravý opak. Nemluvná žena, která si nedala po-
koj, dokud místo činu v honbě za důkazy nerozcupovala do poslední
nitky. Byla o něco starší než Lexi. Možná by se s Lexi časem i spřá-
telily. Zatím se jejich vztah zakládal jen na přísných profesionálních
základech. Spolupracovalo se jim dobře a Lexi dala na její úsudek.

Právě když Lexi kolegyni instruovala, aby vyslala technický tým
do věže a ten prověřil její nálezy, strhl se poblíž jednoho z kordonů
povyk. Obě se tím směrem otočily jako na povel.

Elegantní dáma, které mohlo táhnout na čtyřicet, se snažila pro-
tlačit za konstábla Graftona. Così hlasitě vykřikovala. Za ní se vlekl
muž, o něco starší, stejně vkusně oblečený jako ona. Zrovna se nata-
hoval, aby ji popadl za paži, ale nekompromisně ho setřásla. Konstábl
Grafton před nimi stál s rukama vztyčenýma ve vzduchu.

„Je mi líto, madam, ale tudy neprojdete. Došlo tu k neštěstí...“

„Asi jde o moji dceru. Musíte mě pustit, abych se přesvědčila,“ hles-
la a pod přívlivem emocí jí selhal hlas.

Lexi vykročila směrem k nim.

„Strážníku, povíte nám, co se tu stalo?“ zeptal se ten muž.

„Má dcera se pohřešuje,“ nedala se odbýt žena, aniž by Graftonovi
dala prostor odpovědět. „Musí to být ona!“ a ukázala na stan, který
tělo chránil před pohledy kolemjdoucích.

Její zoufalství jí dodávalo sílu, a když se vytrhla z manželova sevře-
ní, protáhla se za kordon a proklouzla i za policistu. Neotočil se včas,
aby ji zarazil, Lexi to ale čekala a byla připravená zasáhnout. Pohotově
ženě zastoupila cestu k přístřešku a doširoka roztáhla paže.

„Promiňte, madam, ale tohle nesmíte.“

Žena změnila směr, aby se Lexi vyhnula, ta ale ukročila stranou.

„Prosím,“ pokračovala Lexi. Podařilo se jí zatarasit ženě cestu úplně. „Mluvte se mnou. Podle čeho soudíte, že jde o vaši dceru?“

Když si ji Lexi doslova vehnala do náruče, ženě se podlomila kolena a zavrávala. Lexi ji zachytila a podepřela, ale to už i konstábl Grafton spěchal na pomoc. Společně ji posadili na zem a muž, který se ji předtím snažil zastavit, se protáhl pod modro-bílou policejní páskou, aby se k nim připojil.

„Jak se jmenujete?“ chtěla vědět Lexi.

„Sarah Jamesová,“ vysoukala ze sebe a rozplakala se.

„Rod James,“ dodal muž. „Myslíme si, že jde o naši dceru.“

„A ta se jmenuje jak?“

„Olivia,“ odpověděli svorně.

„Je mi to strašně líto, ale nejspíš máte pravdu.“ Je na ně žalostný pohled, pomyslela si Lexi. Stojí tady na chodníku pod Westgate napospas okounějícímu davu, a do toho si jakýsi chlap celou scénu ještě fotí. „Zbavte se toho chlápka s foťákem,“ sykla Graftonovi do ucha.

Policista se narovnal a přešel ke kordonu. Lexi se znovu obrátila na Jamesovy. Rod James svoji manželku rozpačitě objímal a hleděl přitom úzkostlivě za ni na zlověstný bílý stan, v němž se domníval, že leží tělo jeho dcery.

„Povězte mi, jak jste na to přišli,“ vyzvala je Lexi.

ŠEST

K Lexi a Jamesovým přistoupil Mark Bryant postávající poblíž.

„Nechcete je vzít do kavárny?“ pronesl šeptem směrem k Lexi. „Zavřel jsem, když... když k tomu došlo.“ Vypadalo to, že se už trochu sebral; každopádně se dokázal věnovat druhým.

„Děkuju. Dobrý nápad.“

Pomohla manželskému páru na nohy, ale Sarah Jamesová se odmítala hnout z místa.

„Musím ji vidět. Neuvěřím, že je to ona, dokud se nepřesvědčím.“

„V kapse jejího saka jsme našli průkazku na hromadnou dopravu,“ ujistila ji Lexi.

„Tu jí mohl někdo sebrat,“ řekla hysterickým hlasem.

Lexi s ní soucítila; neuvěří, že její dcera je po smrti, dokud se o tom nepřesvědčí na vlastní oči. Jenže Lexi se bytostně přičilo vystavit ji pohledu na vlastní dceru rozbitou na chodníku.

„Nemáme snad právo ji vidět?“ nadhodil Rod James.

Lexi si muže odtáhla stranou. „Pane Jamesi,“ zašeptala, aby ji neslyšela jeho manželka, „tady nejde o právo. Uvědomujete si, jakou hrůzu byste si oba prožili, kdybyste svou dceru viděli v tomhle stavu? Bude lepší, když se tak stane až v márnici.“

„Vy to asi nechápete.“ Ještě chvíli a vybuchne vzteky. „Vždyt ani nevíme, jestli je to skutečně ona. A ta nejistota je pro nás mnohem horší.“

Lexi mu viděla na očích, že v sobě stále chová jiskřičku naděje. Doufal, že tělo patří cizí dívce, ne jejich dceři. Jenže tentokrát to

nebyl ten případ. Na průkazce se jménem Olivia Jamesová byla i fotografie, která odpovídala podobě zemřelé.

„Vydržte chvílku,“ řekla nakonec Lexi.

Vykročila ke stanu a odhrnula jedno křídlo plachty, aby nakoukla dovnitř. Mort a Emily zrovna zvedali Oliviiino tělo a chystali se jej vložit do patologického vaku. Opatrně přitom rovnali rozlámané končetiny do přirozené polohy.

Mort vzhlédl. „Musíme ji odvézt, než ztuhne.“ Víc dodávat nemusel. Kdyby posmrtná ztuhlost nastoupila ve chvíli, kdy tělo leželo na zemi, nebyli by schopní s ním manipulovat do chvíle, než by povolilo – což by mohlo trvat až čtyřicet hodin, možná déle.

„Takže,“ prohlásila Lexi, „jsou tady její rodiče a chtějí ji vidět.“

„Vy už jste je kontaktovala?“ podivila se Emily Jordanová.

„Ovšemže ne. Zašla bych k nim domů, jakmile bych skončila tady.“ Střelila pohledem přes rameno směrem, kde se k sobě Jamesovi tiskli ve stínu jedné z věží.

„Nějak se to k nim doneslo – zrovna si s nimi chci promluvit. Takže můžou sem přijít a podívat se, než odjedete?“

„Jistě,“ odtušil zastřeným hlasem Mort. V Lexi to vzbudilo zvědavost. Že by si svou práci začal víc brát? Nedovedla si představit nic horšího, než když do patologického vaku zapínáte tělo mladého člověka, který zemřel náhlou násilnou smrtí.

„Otočíme jí hlavu, aby neviděli to nejhorší,“ ubezpečila ji Emily.

„Děkuju.“ Lexi se vrátila k Jamesovým. „Pojďte prosím se mnou.“

V očích Sarah Jamesové se mihla panika, ale pak se natáhla po manželově ruce a obrnila se.

Lexi je vedla ke stanu, jehož plachtu nadzvedla a přidržela ve vzduchu. Mort i Emily stáli nad patologickým vakem dopnutým až k Oliviiině hrudi. Hlava byla otočená na jednu stranu, aby nebyla vidět rána, která jí po tom pádu zela v lebce. Ale i tak to byl znepokojivý pohled. Pleť měla bílou jako stěna a její rysy se pádem z věže zdeformovaly.

„To není ona,“ popřela bez váhání Sarah Jamesová. „To není Olivia.“
Rod James ji objal kolem pasu. „Ale je, Sarah.“

Odvrátil zrak a Lexi si všimla, jak mu po tvářích tečou slzy.

„Je to naše holčička.“

„Ne...“ zalapala po dechu Sarah. „Není...“

Rod byl připravený a Mort přiskočil na pomoc, jakmile se zhroutila. Lexi se protáhla do stanu. „Konstáble Graftone, dojděte prosím pro zdravotníky.“

„Ano, madam.“

Mort a Rod James podpírali zdrcenou ženu z obou stran a snažili se ji dostat co nejdříve ze stanu. Objevila se Ridhi a vyměnila se s Mortem, aby mohl zůstat u těla.

„Tudy,“ pokynul jim Mark Bryant a nasměroval je k pěšině vedoucí ke kavárně.

Nebyla dost široká na to, aby po ní mohli jít vedle sebe, a tak se ke vchodu museli protáhnout bokem. Lexi je dohnala, jakmile Mortovi šeptem sdělila, že může tělo odvézt. Zdálo se, že Sarah Jamesová není úplně při vědomí. Nohy táhla za sebou po zemi.

Bryant jim přidržel dveře a spěšně je zavedl do interiéru kavárny. Venku bylo sice pod mrakem, ale nerozsvítil. Lexi okamžitě došlo proč – celou stěnu naproti vchodu do kavárny s výhledem na řeku tvořilo sklo. Byli tam jako ve výkladní skříni, na očích davu, který stále přešlapoval venku na chodníku naproti Westgate. Na vzdáleném konci kavárny, dál od prosklené stěny, se pod cihlovým klenu­tým stropem nacházel zastrčený koutek. Lexi je do něj zavedla, aby měli soukromí. Bryant odtamtud odtáhl stůl, aby Rod James a Ridhi mohli položit Sarah Jamesovou na zelenou koženou lavici. Svezla se po stěně na stranu, ale oči měla otevřené. Prožívala strašný šok.

„Přinesu trochu vody,“ nabídl se Bryant. Lexi se na něj vděčně podívala – ukázalo se, že se snaží pomáhat, třebaže jím události dnešního dne taky otřásl.

Rod James byl bledý, ruce se mu viditelně třáslly, ale dělal, co dovedl, aby utěšil svou ženu. Lexi si nemohla pomoci, ale v té intimní chvíli cizí hluboké bolesti se cítila jako vetřelec. Navzdory tomu se Sarah Jamesová do svého muže zabodávala pohledem, načež ho od sebe odstrčila. Lexi zaslechla, jak mu cosi šeptá do ucha. Zaslechla jen poslední dvě slova: „... tvoje vina“. Rod James ucukl, jako by se o něco spálil, a tváří mu projela vlna bolesti.

Během toho, co jim dopřávala soukromí, brnkla na stanici a domluvila krizového intervenanta, aby měli k dispozici někoho, kdo by je doprovodil do márnice, pokud si to budou přát. Následně zaúkolovala Ridhi, aby zašla za Mortem a zjistila, kdy bude odjíždět a jak postupuje Emily a její tým.

Mark Bryant se objevil s podnosem, na kterém nesl kávu a vodu, a nabídl je Jamesovým. „Můžu vám ji udělat krapet silnější, pokud to pomůže,“ dodal omluvně.

Oba zavrtěli odmítavě hlavou.

Lexi se vrátila ke stolu a posadila se naproti nim. „Ještě jednou prosím přijměte moji upřímnou soustrast.“

Jen se na ni mlčky podívali a Lexi neuniklo, že se od sebe poněkud odtáhli. Evidentně nebyli na jedné lodi.

„Kolik bylo Olivii?“ Neškodnými otázkami se začíná snadno.

„Třináct,“ odpověděl Rod James. „Před pár měsíci oslavila narozeniny.“

„A chodila do katedrální školy?“ ujistila se Lexi, i když to už věděla z loga na uniformě.

Sarah Jamesová přikývla. „Zpívá v dívčím chrámovém sboru. Jsme na ni tak pyšní.“ Znovu se rozplakala. Lexi dělala, jako by si nevšimla, že o Olivii mluví stále v přítomném čase. Ještě dlouho potrvá, než si zvykne na ten minulý.

„Ve sboru zpívá i můj synovec,“ konstatovala Lexi. „Možná se znali.“

Rod se na ni smutně usmál. „Možná.“

„Dovedu si představit, že výslech je teď to poslední, na co se cítíte, můžu se přesto zeptat na jednu věc? Jak jste věděli, že se někdo zřítíl z věží, a co vás přimělo si myslet, že jde o vaši dceru?“

Sarah by přes potok slz stejně nebyla schopná odpovědět, a tak to zbylo na Roda. „Sarah volali ze školy,“ odpověděl a hlas se mu trásl emocemi. „Olivia nepřišla na odpolední tělocvik, ani na semináři se neukázala. Jakmile se to dověděla Sarah, okamžitě dala vědět mně.“

„Netušili, kde by mohla být?“

Rod potřásl odmítavě hlavou. „Ne, netušili. Ani my ne. Bez meškání jsem přijel za Sarah domů a rozhodli jsme se, že společně zajedeme do školy – ani nevím proč. Možná proto, že jsme si říkali, že bude lepší, když tam budeme, až se vrátí...“ Hlas mu selhal. „Jenže pak nám napsala kamarádka, se kterou se zná Sarah z posilovny, že šla zrovna kolem, když z věže spadla dívka v uniformě katedrální školy. Co by v tu chvíli napadlo vás?“ Teď už neudržel slzy ani on, a dokonce i Lexi cítila, že má na krajíčku.

Lexi neuniklo Rodovo prohlášení, že jel k Sarah domů. Evidentně spolu nežijí. Měla by na ně ještě tolik otázek.

Kdy naposledy mluvili s Olivíí? Byla šťastná? Netrápilo ji něco? Dokázali by pojmenovat jediný důvod, proč by si chtěla vzít život? Bylo Westgate místem, které pro ni znamenalo něco mimořádného? Měla snad nějaké nepřátele? Zeptat se na něco takového v souvislosti s třináctiletou dívkou jí přišlo absurdní.

Až přijde ten správný čas. Jakmile se za pár hodin dají trochu do pořádku, bude potřeba si s nimi promluvit znovu.

Sarah Jamesová přestala plakat. Rozhlédla se kolem a zrak jí padl na Marka Bryanta stojícího opodál nedaleko baru.

„Pokud by to nevadilo, dala bych si panáka brandy,“ řekla směrem k Bryantovi.

„Ale jistěže ne.“ Zašel za bar, aby jí nalil.

„Pane Jamesi?“

Rod James zavrtěl odmítavě hlavou.

Lexi si odkašlala. „Povolala jsem sem krizovou interventku. Je připravená vzít vás do márnice, pokud chcete Olivii ještě jednou vidět, nebo vás doprovodit domů a tam vám vyložit, co se bude dít dál.“

„Děkujeme,“ řekl Rod.

„Prozatím se s vámi rozloučím.“ Vstala a cítila se zbytečná tvář tvář pohlcující vlně jejich žalu. Tohle byla součást práce, na kterou si ještě nezvykla. Pátrání po vrazích ji fascinovalo a zároveň to byl důvod, proč tuhle práci dělala. Ale být svědkyní chvil, které byly zřejmě těmi nejhoršími v životě druhých...

Napadalo ji, kolikrát bude ještě schopná tohle ustát. Z únosu, který skončil zmizením její sestry Rose, se celá rodina vzpamatovávala už téměř dvacet let. A utrpení rodiny Jamesových teprve začíná.

SEDM

Než se Lexi dostala z Westgate, uplynula další hodina, navíc věděla, že ji čeká ještě několik dalších v kanceláři. Nicméně naléhavá zpráva od sestry Amber jí připomněla, že dnes slaví narozeniny její synovec Sam. Očekávalo se, že se na oslavě ukáže, a proto došla k názoru, že krátká pauza jí teď jedině prospěje. Především pokud její přítomnost vyžadovala, aby na posezení spořádala kus hříšně čokoládového dortu, nad kterým se Amber včera tak rozplývala. Čas strávený s rodiči Olivie Jamesové Lexi úplně vyčerpal. Setkáním s Amber a jejími dětmi si dobije baterky.

Vjela na příjezdovou cestu Ripleyových a vyndala z kufru crossfiru dárek. Přijít na to, co by tak třináctiletému synovci udělalo radost, byl tvrdý oříšek – především proto, že tohle bylo vůbec poprvé, kdy si na jeho výběru dala záležet. Než se vrátila do Canterbury po čtyřech letech práce v Americe, a ještě déle trvajícím odcizení od Amber, posílala jak Samovi, tak jeho mladší sestře Tashe jen poukázky do knihkupectví, bez ohledu na to, zda šlo o narozeniny, nebo Vánoce. To bylo ještě předtím, než je oba poznala. Teď byla zpátky doma a budovala mosty.

Chtěla patřit do jejich života, a jen těžko si tak dokázala představit, že by jim udělala radost poukázkou.

Naštěstí jí Amber poradila, a když teď tiskla domovní zvonek, svírala pod paží obří krabici s elektrickým pianem. Bylo dvakrát větší než to, co navrhovala Amber, ale koho jiného by Lexi měla rozmazlovat, když ne synovce a neteř?

Dveře se otevřely a ukázala se v nich Tasha, od hlavy po paty navlečená do kostýmu Wonder Woman.

„My se známe? Nespletla jsem si dům?“ zazubila se Lexi.

„To je pro mě?“ Tasha ukázala na krabici v Lexiině podpaží.

„Copak ty máš dneska narozky?“

Než Tasha stačila zkusit štěstí a něco jí namluvit, přihnal se jako velká voda její bratr a odstrčil ji.

„Au!“

„Dávej bacha, Same!“

„Teto Lexi...!“

Pověsil se jí na krk a natlačil ji do domu. Tasha za nimi s reptáním zavřela dveře.

Ve dveřích do kuchyně se objevila Amber. „Že to není pro Sama? Vždyt je to větší než on.“

„Je,“ opáčila se smíchem Lexi. „A vyměním to za stejně velký kus čokoládového dortu.“

„Máš kliku, že ještě trochu zbylo,“ prohlásila Amber, když se všichni sešli v kuchyni. „Myslela jsem, že dorazíš dřív.“

Lexi položila krabici na kuchyňský ostrůvek, načež si rukou pročísala vlasy. „Promiň. V práci den na mašli.“

„Co se stalo?“ vyzvídala Tasha, která si pohrávala s rohem balicího papíru.

„To není nic pro dětské uši, zlato,“ odpověděla Lexi. „Do toho, Same, rozbaluj, než to za tebe udělá Tasha.“

Ozvalo se zběsile trhání balicího papíru a sbor hlasů vzdychajících údivem. Sam zářil. „Ten je krásný, teto Lexi. Už dlouho jsem si takový přál.“ Trochu se mu pohnutím zlomil hlas.

Tasha za ním poskakovala. „Samovi se chce bulet.“

„Buď ticho,“ zavrčel Sam.

Začal piano zapojovat na kuchyňské lince, ale matka ho zarazila.

„Děti, vezměte si ho do obýváku, ať si s Lexi můžeme popovídat.“